

Cambres pròpies | Carles Morell | Actualitzat el 25/05/2015 a les 11:36

Quadres verds

Després de sentir l'elogi del mestre es mira la làmina, i pensa que això que ha dibuixat no s'assembla gens a una casa

Foto: Catorze

El nen porta una bata de quadres verdosos. Ha acabat el dibuix que estava fent i crida el mestre. Té molta pressa perquè li digui què li sembla.

El mestre, després d'atendre una nena que s'estava menjant la plastilina, hi va i es mira atentament el dibuix. Atès que li havia manat de dibuixar una casa, somriu i li diu que quina casa més bonica.

Quina casa més bonica.

Ahir hagués reaccionat d'una manera gens similar a la d'avui. Segurament, li hauria contestat que bé o alguna cosa semblant, hauria rigut.

Que bé.

Que bé.

I no hauria tardat gens a ensenyar el dibuix que acaba de fer a tots els seus companys (menys a la nena que es menja la plastilina, que li cau molt malament).

Després de sentir l'elogi del mestre es mira la làmina, i pensa que això que ha dibuixat, de fet, no s'assembla gens a una casa. I, a la seva manera, constata que potser és impossible determinar que ho és. Perquè acaba admetent que, ni que sigui sense haver-ho pensat gaire, ja ho ha fet expressament, de dibuixar una cosa ben diferent d'una casa; una cosa que mai de la vida no es podria dir que és una casa.

Ja ho ha fet expressament.

Per què, si el que ell ha fet no s'assembla gens a una casa, el mestre li ha de dir que sí? No només li ha dit que és una casa, sinó que li ha dit que és una casa molt bonica.

Quina casa més bonica.

Ara, el nen comença a deixar enrere totes aquestes qüestions perquè les ha anat assumint, les té ben enteses. Comença a odiar el mestre i la seva falta de sinceritat.

La fusta de les taules cruix lleument. Al pati, al costat de les fulles de l'olivera escampades per terra, un gronxador fa un moviment pendular; no hi ha ningú que s'hi gronxi. Els vidres de les finestres s'han començat a omplir de gotes petites. Un quadre verd que s'apaga.

El mestre crida, crida molt, perquè el nen ha tret les tisores de l'estoig i les hi ha clavats.

El mestre crida, crida molt, i al nen li està molt bé, perquè així no té temps d'anar a veure la nena que es menja la plastilina.